

Դանիելի Գիրքը — Ութսունյոթերորդ համար

Տասը կույսերի առակի բացահայտումը. խորիմաստ ճամփորդություն աղվենտիստական պատմության միջով

Jeff Pippenger

2024-02-20

Տասը կույսերի առակը պատկերում է աղվենտիստ ժողովրդի փորձառությունը:

«Մատթեոս 25-ի տաս կույսերի առակը նույնպես պատկերում է աղվենտիստ ժողովրդի փորձառությունը»: The Great Controversy, 393.

Միլլերի հետևորդ աղվենտիստները առակը կատարեցին բառացիորեն՝ մինչև վերջին իսկ տառը:

«Ես հաճախ հիշեցվում եմ տասը կույսերի առակի մասին, որոնցից հինգը իմաստուն էին, և հինգը՝ հիմար: Այս առակը կատարվել է և պիտի կատարվի մինչև իսկ ամենայն տառի ճշտությամբ, որովհետև այն հատուկ կիրառություն ունի այս ժամանակի համար և, ինչպես երրորդ հրեշտակի պատգամը, կատարվել է և պիտի շարունակի լինել ներկա ճշմարտություն մինչև ժամանակի ավարտը»: Review and Herald, August 19, 1890.

Առաջին հրեշտակի շարժման պատմությունը ներկայացնում է երրորդ հրեշտակի շարժումը, իսկ առակի վերջնական կենտրոնացումը այն է, թե արդյոք կույսերն ունեն յուրը, որը վերջին անձրևի լուրն է:

«Կա մի աշխարհ, որ ընկած է անօրենության, խաբեության և մոլորության մեջ, հենց մահվան ստվերի ներքո,—քնած, քնած: Ովքե՞ր են հոգու տառապանք զգում՝ նրանց արթնացնելու համար: Ի՞նչ ձայն կարող է հասնել նրանց: Իմ միտքը տեղափոխվում է դեպի ապագան, երբ պիտի տրվի ազդանշանը. «Ահա Փեսան գալիս է. ելե՛ք Նրան ընդառաջ»: Բայց ոմանք կհապաղեն ձեռք բերել յուրը՝ իրենց ճրագները լցնելու համար, և չափազանց ուշ պիտի գտնեն, որ բնավորությունը, որ ներկայացված է յուրով, փոխանցելի չէ: Այդ յուրը Քրիստոսի արդարությունն է: Այն ներկայացնում է բնավորությունը, իսկ բնավորությունը փոխանցելի չէ: Ոչ մի մարդ չի կարող այն ապահովել ուրիշի համար: Յուրաքանչյուրը պետք է իր համար ձեռք բերի մի բնավորություն, որ մաքրված է մեղքի ամեն բծից»: Bible Echo, May 4, 1896.

Առակում «յուրը» ներկայացնում է «բնավորությունը», ինչպես նաև «Քրիստոսի արդարությունը»: Սրբագործված բնավորություն ստացվում է միայն նրանց մոտ, ովքեր ուտում են Աստծո Խոսքը:

Սրբացրո՛ւ նրանց Քո ճշմարտությամբ. Քո խոսքը ճշմարտություն է: Հովհաննես 17:17:

«Յուրը» նաև Աստծո Հոգու պատգամներն է:

«Աստված անարգվում է, երբ մենք չենք ընդունում այն հաղորդագրությունները, որ Նա ուղարկում է մեզ: Այսպիսով մենք մերժում ենք այն ոսկե յուղը, որ Նա կթափեր մեր հոգիների մեջ՝ հաղորդվելու նրանց, ովքեր խավարի մեջ են»: Review and Herald, July 20, 1897.

«Յուղը» Աստծու Խոսքի այն պատգամներն են, որոնք փոխանցում են Քրիստոսի արդարության սրբագործող ներկայությունը: Տասը կույսերի առակում, որը նաև Ամբակումի գրքի երկրորդ գլխի մարգարեությունն է, Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամը, որը Քրիստոսի արդարության պատգամն է, ներկայացված է Ջոնսի և Վազոների պատգամով՝ 1888 թվականի ապստամբության մեջ:

«Տերն Իր մեծ ողորմությամբ Իր ժողովրդին ուղարկեց ամենաթանկագին մի պատգամ՝ Վազոներ և Ջոնս երեցների միջոցով: Այս պատգամը պետք է աշխարհի առաջ առավել նշանավոր կերպով ներկայացնեն բարձրացված Փրկչին՝ ողջ աշխարհի մեղքերի համար մատուցված զոհը: Այն ներկայացնում էր արդարացումը հավատքի միջոցով՝ Երաշխավորի հանդեպ. այն հրավիրում էր ժողովրդին ընդունելու Քրիստոսի արդարությունը, որը դրսևորվում է Աստծո բոլոր պատվիրաններին հնազանդությամբ: Շատերը կորցրել էին Հիսուսին տեսադաշտից: Նրանց հարկավոր էր, որ իրենց աչքերը ուղղվեին դեպի Նրա աստվածային անձը, Նրա արժանիքները և Նրա անփոփոխ սերը մարդկային ընտանիքի հանդեպ: Ամեն իշխանություն տրված է Նրա ձեռքը, որպեսզի Նա հարուստ պարգևներ բաշխի մարդկանց, անօգնական մարդկային գործակցին հաղորդելով Իր իսկ արդարության անգին պարգևը: Ահա այն պատգամը, որ Աստված պատվիրեց տալ աշխարհին: Սա երրորդ հրեշտակի պատգամն է, որը պետք է հռչակվի բարձր ձայնով և ուղեկցվի Նրա Հոգու առատ չափով հեղմամբ»: Վկանություններ ծառայողներին, 91:

Լուրը վերջին անձրևի լուրն է:

«Վերջին անձրևը պիտի թափվի Աստծո ժողովրդի վրա: Մի հզոր հրեշտակ պիտի իջնի երկնքից, և ամբողջ երկիրը պիտի լուսավորվի նրա փառքով»: Review and Herald, April 21, 1891.

Երբ հզոր հրեշտակը իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, վերջին անձրևը սկսեց ցողել, և միլիարդավոր պատմություններ, ինչպես ներկայացված է տասը կույսերի առակում և Ամբակումի երկրորդ գլխում, սկսեց կրկնվել: Այդ ժամանակ Աստծո վերջին օրվա ժողովուրդը կերավ այն գիրքը, որ հրեշտակի ձեռքում էր, և այդպես առաջնորդվեց հետ դեպի Երեմիայի հին շավիղները, և այսպիսով դարձավ պահակներ, որոնք պիտի հնչեցնեին նախազգուշացման փողը: Փողի նախազգուշացումը Լաոդիկիայի պատգամն էր, որը Եսայիան ներկայացնում է որպես բարձրաձայն աղաղակ:

Բարձրաձայն աղաղակի՝ ր, մի՛ խնայիր, բարձրացրո՛ւ քո ձայնը փողի պես, և իմ ժողովրդին հայտնիր նրանց հանցանքը, և Հակոբի տանը՝ նրանց մեղքերը: Եսայիա 58:1.

Առաջին և երրորդ հրեշտակների բարեփոխչական շարժումը սկսվում է «վերջի ժամանակում»: Այդ պահին տեղի է ունենում «գիտության ավելացում», որը պիտի փորձի այն ժամանակ ապրող սերնդին, բայց միայն այն բանից հետո, երբ այդ գիտությունը հրապարակվի որպես ձևակերպված պատգամ: Այնուհետև ձևակերպված պատգամը «գորացվում է», և այդ գորացումը նշանավորվում է հրեշտակի իջմամբ: Հրեշտակի իջումը նույնացնում է Ամբակումի վիճաբանությունը, և երկու դասեր սկսում են ճանաչել մի պատգամ, որը կա՛մ վերջին անձրևի ճշմարիտ պատգամն է, կա՛մ դրա կեղծ պատգամը: Այնուհետև հավատարիմները դառնում են Աստծո պահապանները, որոնք սկսում են հնչեցնել նախազգուշացման շեփորային պատգամ:

Ճշմարիտ փողի պատգամը հիմնված է այն լույսի վրա, որը ներկայացված է Ամբակումի երկու տախտակների վրա: Այն Լառդիկիային ուղղված նախազգուշացումն է, և այն նախազգուշացումը, որը նույնականացնում է Աստծու ժողովրդի մեղքերը:

Վիճաբանությունը սրվում է մինչև առաջին հիասթափությունը, երբ մի դասը դառնում է «ծաղրողների ժողով», իսկ ճշմարիտ պահապաններին կոչ է արվում վերադառնալ այն նախանձախնդրությանը պատգամի հանդեպ, որը նրանք նախկինում դրսևորել էին հիասթափությունից առաջ: Երբ պահապանները վերադարձան, նրանք ճանաչեցին, որ գտնվում էին «ուշանալու ժամանակում», և որ այն պատգամը, որը կարծվել էր ձախողված, իրականում պիտի կատարվեր, բայց Աստծու կարգով: Այդ պատգամը զարգացավ ժամանակի կարճ մի ընթացքում (սակայն, այնուամենայնիվ, ժամանակի մի ընթացքում), և երբ պատգամը հասնում է, այն ներկայացվում է որպես «Կեսգիշերյան աղաղակի» պատգամ, որը պարզապես այն պատգամի ուժգնացումն է, որը սկսեց գորացվել, երբ հրեշտակը իջավ:

Ուղերձի գալստյանը լիովին կատարվեց բաժանումը նրանց միջև, ովքեր հրեշտակի իջնելուն պես ընդունել էին պահապանների դիրքը, և նրանց, ովքեր մերժել էին այն: Այդ բաժանումը նշում է այն կետը, երբ կնիքը դրոշմվում է հարյուր քառասունչորս հազարների վրա՝ վերջին անձրևի հեղումից առաջ, առանց այն «չափման», որ դրված էր այն վերջին անձրևի վրա, որը սկսվեց, երբ հրեշտակը իջավ:

Միլլերականների պատմությունը օրինակ է վերջին անձրևի՝ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակաշրջանում: Այդ պատմության մեջ Ամբակումի վիճաբանությունը հիմնված էր վերջին անձրևի ճշմարիտ և կեղծ պատգամի վրա: Պողոսը մի դասակարգին բնորոշում է որպես նրանց, ովքեր ճշմարտության սեր ունեն, իսկ մյուս դասակարգին՝ որպես նրանց, ովքեր ընդունում են զորեղ մոլորություն, որովհետև ճշմարտության սեր չունեն, և որովհետև հավատացել են «սուտին»:

Միլլերական շարժումը ներկայացնում է ճշմարտության այնպիսի զարգացում, որն աճում է գիտությամբ և գորությամբ «վախճանի ժամանակից» սկսած՝ մինչև իսկ Սուրբ Հոգու թափվելը Կեսգիշերյան աղաղակի ժամանակ: Միլլերական շարժումը նշանավորեց որոշակի հատուկ հանգրվաններ, որոնք ունեն գուգահեռներ, ինչպես՝ «վախճանի ժամանակ», պատգամի մի «ձևակերպում», որ ներկայացված է «գիտությամբ աճով», պատգամի մի «գորացում», որը նշանավորվում է իջնող հրեշտակով, մի «առաջին հիասթափություն», որը ներմուծում է տասը կույսերի առակը, Սուրբ Հոգու

թափվելը, որը ներկայացված է որպես «Կեսգիշերյան աղաղակ», և ապա վերջնական «երկրորդ հիասթափություն», երբ մի տնտեսապետական դուռ «փակվում է», իսկ մեկ այլ տնտեսապետական դուռ «բացվում է»:

«Աստված Հայտնություն 14-ի պատգամներին տվել է իրենց տեղը մարգարեության շարքում, և նրանց գործը չպետք է դադարի մինչև այս երկրի պատմության ավարտը: Առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամները դեռևս ճշմարտություն են այս ժամանակի համար և պետք է ընթանան զուգահեռ այն պատգամի հետ, որ հաջորդում է: Երրորդ հրեշտակը իր նախագգուշացումը հռչակում է բարձրաձայն: «Այս բաներից հետո,— ասաց Հովհաննեսը,— ես տեսա մի ուրիշ հրեշտակ, որ իջնում էր երկնքից՝ մեծ իշխանություն ունենալով, և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով»: Այս լուսավորության մեջ միավորված է բոլոր երեք պատգամների լույսը»:
The 1888 Materials, 804.

Միլլերիական շարժումը, որը նախակերպում է հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումները, կապված էր Դանիելի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարների մարգարեություններով՝ երկու հազար երեք հարյուր տարիների և երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների վերաբերյալ: «Վախճանի ժամանակը» վրա հասավ Իսրայելի հյուսիսային թագավորության դեմ Աստծո բարկության «յոթ ժամանակների» ավարտին: Միլլերի պատգամի պաշտոնական ձևակերպումը 1831 թվականին տեղի ունեցավ Թագավոր Հակոբի Աստվածաշնչի հրատարակումից երկու հարյուր քսան տարի անց:

«Պարոն Միլլերը, ինչպես և այլ երկրներում այս պատգամով շարժման մեջ բերվածները, սկզբում մտածեց իր հանձնարարությունը կատարել՝ գրելով և հրապարակելով հանրային թերթերում և բրոշյուրներում: Նա իր հայացքները նախ հրապարակեց Vermont Telegraph-ում՝ բապտիստական մի թերթում, որ տպագրվում էր Վերմոնթի Բրենդոն քաղաքում: Սա 1831 թվականին էր»: Ջոն Լոֆթորո, The Great Second Advent Movement, 120.

Երրորդ հրեշտակի «վերջի ժամանակի» շարժումը եկավ 1989 թվականին՝ 1863 թվականի ապստամբությունից անցած հարյուր քսանվեց տարիների լրումին: «Հարյուր քսանվեցը» «յոթ ժամանակների» խորհրդանիշն է: Երկու շարժումներն էլ սկսվեցին «յոթ ժամանակների» կատարմամբ:

Երրորդ հրեշտակի շարժման լուրը ձևակերպվեց 1996 թվականին՝ «Վերջի ժամանակը» վերնագրված հոդվածաշարի հրատարակությամբ, որը տպագրվել էր «Մեր Հաստատուն Հիմքը» կոչվող հանդեսում: Այդ հոդվածները հրատարակվեցին 1776 թվականի Անկախության հռչակագրից երկու հարյուր քսան տարի անց: Երկու շարժումների լուրն էլ ձևակերպվեց երկու հարյուր քսան տարի անց այն պատմությունից, որն անմիջականորեն կապված էր այն լուրի հետ, որը հասավ այդ երկու հարյուր քսան տարիների ավարտին:

«Երկու հարյուր քսան» թիվը ներկայացնում է կապը (մի օղակ) Աստծու բարկության «յոթ ժամանակների» միջև՝ ուղղված հարավային Հուդայի թագավորության դեմ, որոնք

սկսվեցին մ.թ.ա. 677 թվականին, և Դանիելի գրքի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքի երկու հազար երեք հարյուր տարիների սկզբի միջև՝ մ.թ.ա. 457 թվականին: Երկու հարյուր քսան թիվը կապում է այդ երկու մարգարեությունները միմյանց հետ, և այդ երկու մարգարեությունները ներկայացված էին միասին ադվենտիզմի հիմնարար համարներում, այսինքն՝ Դանիելի գրքի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ խոսքերում: Այդ խոսքերում Քրիստոսը մարգարեականորեն ներկայացրեց Ինքն Իրեն որպես «այն որոշ սուրբը», որը երբայերեն «Palmoni» բառի թարգմանությունն է, և որի նշանակությունն է «Սքանչելի Թվարկողը»:

Հրաշալի Թվարկիչը ներմուծում է այն երկու տեսիլքները, որոնք ներկայացնում են մարգարեության երկու գծերը, հենց այն երկու համարներում, որոնք Քույր Ուայթը նույնացնում է որպես ադվենտիզմի կենտրոնական սյունը: Սկզբնակետը միացված է երկու հարյուր քսան տարվա խորհրդանշական կապով այն ժամանակին, երբ դրանք կատարվում են 1844 թվականին: Ամբակումի գրքի երկրորդ գլուխը եզրափակվում է քսաներորդ համարով՝ այսպիսով «երկու հարյուր քսան» թիվը նշանավորելով Հրաշալի Թվարկիչի կողմից մեկ այլ արտահայտությամբ, քանի որ այդ համարը նույն օրը սկսված նախակերպարային Քավության Օրվա մի հիմնական հատկանիշ է մատնանշում:

Բայց Տերը Իր սուրբ տաճարում է. թող ամբողջ երկիրը լռի Նրա առաջ: Ամբակում 2:20.

Ադվենտիզմի գլխավոր սյունը ներկայացնող երկու մարգարեական ժամանակաշրջանները, որոնք անմիջականորեն ներմուծվել են Սքանչելի Հաշվողի կողմից, միմյանց հետ կապված են երկու հարյուր քսան տարով, և Հիսուսը (Սքանչելի Հաշվողը), որ միշտ որևէ բանի վախճանը նույնացնում է որևէ բանի սկզբի հետ, դրանց ավարտը նշանավորեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին՝ երկու հարյուր քսան թվով:

Առաջին հրեշտակի շարժումը, ինչպես և երրորդ հրեշտակի շարժումը, սկսվեց «վերջի ժամանակում» (համապատասխանաբար՝ 1798 և 1989 թթ.), որտեղ նույնացվում են Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակները»: Երկու պատմությունների մեջ հաջորդ հանգրվանը նշանավորվում է երկու հարյուր քսան տարվա լրումով, ինչը նույնպես «յոթ ժամանակների» մարգարեական բնութագրիչն է, որովհետև երկու տեսիլքների (chazon և mareh) սկզբնակետերը ներկայացնում են երկու հարյուր քսան տարվա մի ժամանակահատված, որը դրանք կապում է միմյանց հետ:

1611 թվականին Թագավոր Հակոբի Աստվածաշնչի հրատարակությունը, «Vermont Telegraph» թերթում տպագրված Միլլերի պատգամի պաշտոնական ձևակերպումը, Անկախության հռչակագրի հրապարակումը, և «Our Firm Foundation» հանդեսում «Վախճանի ժամանակը» գրքի հրատարակությունը՝ բոլորը հրապարակումներ էին: Այդ երկու հարյուր քսանամյա ժամանակաշրջաններից յուրաքանչյուրի սկիզբն ու ավարտը, որպես պատմական սահմանաքար, ներկայացնում են մի հրապարակում: «Երկու հարյուր քսան» թիվը մարգարեական կապի խորհրդանիշ է, և բոլոր չորս հրապարակումները կապված են միմյանց հետ՝ լինելով հրապարակումներ, ինչպես

նան այն պատգամով, որ իրենց համապատասխան պատմությունների մեջ ներկայացված է որպես «գիտության աճ»:

1611 թվականի Աստվածաշունչը ներկայացնում է ավետարանի հաղորդակցությունը երկնային ատյաններից մարդկությանը: Միլլերի պատգամը դրված էր ժամանակային մարգարեությունների համատեքստում, և Ամբակումի երկու սրբազան քարտեզները հեշտությամբ ճանաչելի են դարձնում, որ Միլլերի պատգամը գծապատկերային կերպով ներկայացված էր պատմության գծերով: «Վերմոնտ» նշանակում է «կանաչ լեռ», և ներշնչման համաձայն «կանաչը» հավատի խորհրդանիշ է:

«Այս երազը հույս ներշնչեց ինձ: Կանաչ լարը, իմ մտքում, ներկայացնում էր հավատը, և Աստծուն վստահելու գեղեցկությունն ու պարզությունը սկսեցին լուսավորվել իմ հոգու վրա»: Christian Experience and Teachings, 28.

Միլլերի պատգամը ձևակերպվեց և հռչակվեց հավատարիմ եկեղեցու կողմից, որովհետև վերջին օրերում «լեռը» «եկեղեցի» է:

Եվ պիտի լինի վերջին օրերում, որ Տիրոջ տան լեռը կհաստատվի լեռների գագաթին և կբարձրացվի բլուրներից վեր, և բոլոր ազգերը պիտի հոսեն դեպի այն: Եվ շատ ժողովուրդներ պիտի գնան ու ասեն. «Եկե՛ք, և բարձրանանք Տիրոջ լեռը, Հակոբի Աստծու տունը, և Նա պիտի մեզ սովորեցնի Իր ճանապարհներից, և մենք պիտի ընթանանք Նրա շավիղներով», որովհետև Միոնից պիտի դուրս գա օրենքը, և Տիրոջ խոսքը՝ Երուսաղեմից: Եսայիա 2:2, 3.

Միլլերի ձևակերպված փորձության լուրը եկավ հավատարիմ եկեղեցուց, և «The Telegraph» կոչվող հրատարակությունը ներկայացնում է երկնքից եկող մի լուր, ինչպես որ ներկայացնում էր King James Bible-ը, որովհետև «telegraph» բառը, որը կազմված է երկու հունարեն բառերից, նշանակում է հեռվից եկող լուր: Առաջին բառը (tele) նշանակում է «հեռավոր կամ հեռվում գտնվող», իսկ երկրորդը (grapho)՝ «գրել կամ արձանագրել»: Միասին դրանք նշանակում են «գրել կամ փոխանցել հեռավորության վրա»: 1611 թվականին Աստված, King James Bible-ի պատրաստման միջոցով, Իր լուրը փոխանցեց երկնքից, և երկու հարյուր քսան տարվա վերջում Միլլերի լուրը, ինչպես այն առաջին անգամ ձևակերպվեց 1831 թվականին Vermont Telegraph-ում, նույնպես փոխանցեց Աստծո լուրը երկնքից: Այդ լուրը «գիտության աճն» էր, որ բացվեց «վերջի ժամանակին» 1798 թվականին, և որն այնուհետև ծնեց այդ սերնդի համար երեքաստիճան փորձության գործընթաց: Այդ պատմությունը նախապատկերեց Future for America-ի պատմությունը:

1776 թվականին Անկախության հռչակագիրը ներկայացնում է Հայտնություն տասներեքի երկրի գազանի սկիզբը: Այն ներկայացնում է Միացյալ Նահանգների սկիզբը և, այդպիսով, նույնացնում է անկախության սահմանափակումը Միացյալ Նահանգների վերջում: Future for America-ի պատգամը (ինչպես անունն է հուշում) նույնացնում է այն ավարտը, որը սկզբում նախատիպորեն պատկերված է Անկախության հռչակագրի հրատարակությամբ: Երկու հարյուր քսան տարի անց՝ 1996 թվականին, այն ծառայությունը, որը հրատարակել էր The Time of the End ամսագիրը,

ստացավ այն իրավաբանական միավորը, որը նախկինում կոչվել էր Future for America: Այդ տարում հրատարակվեց The Time of the End ամսագիրը, որը կազմված էր այն հոդվածներից, որոնք տպագրվել էին Our Firm Foundation կոչվող հրատարակության մեջ:

Future for America ծառայության անվանումը դիմում է Անկախության հռչակագրի պատմությանը, որովհետև այդ հրատարակությունը նշանավորեց Միացյալ Նահանգների սկիզբը, իսկ Հիսուսը միշտ վերջը պատկերում է սկզբով: Հրատարակության վերնագիրը՝ The Time of the End, վերաբերում է թե՛ 1989 թվականին եղած «վերջի ժամանակին», և թե՛ փորձության ժամանակի ավարտին, երբ Միքայելը կանգնում է: Հրատարակության մեջ ձևակերպված պաշտոնական պատգամը (Դանիել տասնմեկերորդ գլուխ, քառասունից մինչև քառասունհինգերորդ համարներ) բացվեց Խորհրդային Միության փլուզմամբ՝ 1989 թվականին («վերջի ժամանակը»), և այն համարները, որ բացվեցին, ներկայացնում են պատմության մի հաջորդականություն, որը 1989 թվականից առաջ է շարժվում մինչև տասներկուերորդ գլխի առաջին համարը, որը նույնացնում է Միքայելի կանգնելը և մարդկային փորձության փակվելը:

1776 թվականին Անկախության հռչակագրի հրապարակումից մինչև The Time of the End ամսագրի հրապարակումը անցնում է երկու հարյուր քսան տարի, և սկիզբն ու ավարտը վերաբերում են նույն մարգարեական թեմաներին: The Time of the End-ի հրապարակումը կազմվել էր այն գլուխներից, որոնք նախապես որպես հոդվածներ հրապարակվել էին Our Firm Foundation հրատարակության մեջ, և դա ներկայացնում է այն մարգարեական ճշմարտությունը, որ առանց Միլլերական շարժման հիմնարար ճշմարտություններին հավատարիմ մնալու (որը «մեր ամուր հիմքն» է) անհնար է հասկանալ 1989 թվականին «վերջի ժամանակում» տեղի ունեցող «գիտության աճը»:

«վերջի ժամանակը» ներկայացնող ուղենիշը, ինչպես նաև առաջին և երրորդ հրեշտակի շարժումների զուգահեռ պատմություններում պատգամի «ձևակերպումը» ներկայացնող ուղենիշը, երկուսն էլ պարունակում են Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակների» մարգարեական տարրերը: Զուգահեռ պատմություններում հաջորդ ուղենիշը պատգամի զորացումն է՝ նշանավորված կամ Հայտնություն տասի հրեշտակի իջմամբ՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, կամ Հայտնություն տասնութի հրեշտակի իջմամբ՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Հայտնություն իններորդ գլխի երկրորդ վայի իրականացումը Հայտնություն տասի հրեշտակին իջեցրեց, իսկ Հայտնություն տասներորդ գլխի երրորդ վայի իրականացումը Հայտնություն տասնութերորդ գլխի հրեշտակին իջեցրեց:

Զուգահեռ պատմությունների մեջ ուշ անձրևը սկսում է «ցողել» այն պահին, երբ հրեշտակը իջնում է: Այդ պահին լուրը «զորացվում» է կանխաաված իրադարձության հաստատմամբ: Միլլերի հետևորդների համար դա Օսմանյան գերիշխանության դադարումն էր՝ Իսլամի ժամանակային մարգարեության կատարմամբ, որը կապված է Հայտնության իններորդ գլխի տասնհինգերորդ խոսքի երկրորդ Վայի հետ: Իսկ հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման համար դա «ազգերի բարկանալն» էր՝ Իսլամի այն մարգարեությունը, որ վերաբերում է երրորդ Վային և գտնվում է յոթներորդ փողի

Ժամանակում՝ Հայտնություն տաս, յոթ, որն իրականացավ, երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը տապալվեցին:

Զուգահեռ պատմությունների յուրաքանչյուր գլխավոր ճանապարհանիշը անմիջականորեն կապված է Հրաշալի Թվիչի գործի հետ, որը Իր ստորագրությունն է դնում այն երկու տեսիլքների փոխհարաբերության վրա, որոնք ներկայացնում են երկու հազար երեք հարյուր տարին և երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարին: Մարգարեական պահակները, որոնք վեր են կանգնեցվում հրեշտակի իջնելու պահին, հնչեցնում են նախազգուշացման փող, որը ներառում է Լաոդիկիային ուղղված պատգամը, և որը 1856 թվականին անմիջականորեն կապված էր «յոթ ժամանակների» առավել մեծ լույսի ապակնքման հետ: Ամբակումի երկու տախտակների ճանապարհանիշը, որ ներկայացված է 1843 և 1850 թվականների ռահվիրաների քարտեզներով, որոնք երկուսն էլ գրաֆիկորեն ներկայացնում են «յոթ ժամանակները», հայտնվեց հրեշտակի իջնելու և «առաջին հիասթափության» միջև՝ յուրաքանչյուր զուգահեռ պատմության մեջ:

«Ուշացման ժամանակի» սահմանանշանը անմիջականորեն կապված է 1843 թվականի ձախողված կանխասացության հետ, որը կանխասացություն էր թե՛ քսաներեք հարյուր տարիների, և թե՛ նաև երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների կատարման մասին: Կեսգիշերյան Աղադակի լուրը այդ մարգարեական ժամանակի երկու շրջանների շուտափույթ կատարման ճանաչումն էր: Վերջին սահմանանշանի մոտ փակված տնտեսադրական «դուռը» նույնականացնում է այդ երկու մարգարեական շրջանների կատարումը և նշում է այն կետը, որտեղ յոթերորդ կամ Հոբեյանական փողը սկսում է հնչել: Յուրաքանչյուր պատմության մեջ ամեն մի սահմանանշան անմիջականորեն կապված է «յոթ ժամանակների» հետ, իսկ «յոթ ժամանակները» ներկայացնում են այն թելը, որը կապում է երկու պատմություններն իրար, և այդ երկու պատմություններն էլ ներկայացնում են Վերջին Անձրևի լուրը:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Խոսքին գայթակղվողների, անհնազանդ լինելով», Քրիստոսը գայթակղության վեմ է: Բայց «այն քարը, որ շինարարները մերժեցին, նույնը եղավ անկյան գլուխը»: Ինչպես մերժված քարը, այնպես էլ Քրիստոսը Իր երկրային առաքելության ընթացքում կրել էր անտեսում և չարչարանք: Նա «արհամարհված և մարդկանցից մերժված էր, ցավերի մարդ և վշտին տեղյակ . . . Նա արհամարհված էր, և մենք Նրան ոչինչ համարեցինք»: Եսայիա 53:3: Բայց մոտ էր այն ժամանակը, երբ Նա պիտի փառավորվեր: Մեռելներից հարությամբ Նա պիտի հռչակվեր «Աստծու Որդի զորությամբ»: Հռոմեացիներ 1:4: Իր երկրորդ գալուստով Նա պիտի հայտնվեր որպես երկնքի և երկրի Տեր: Նրանք, ովքեր այժմ պատրաստվում էին խաչել Նրան, պիտի ճանաչեին Նրա մեծությունը: Տիեզերքի առջև մերժված քարը պիտի դառնար անկյան գլուխը:

«Եվ «ու՜մ վրա որ ընկնի, նրան պիտի փշրի ու փռի դարձնի»: Այն ժողովուրդը, որ մերժեց Քրիստոսին, շուտով պիտի տեսներ իր քաղաքի և իր ազգի կործանումը: Նրանց փառքը պիտի կոտրվեր և, ինչպես փռված՝ քամու առաջ, պիտի ցրվեր: Եվ

ի՞նչն էր, որ կործանեց հրեաներին: Այն վեմն էր, որի վրա եթե շինած լինեին, պիտի լիներ նրանց ապահովությունը: Դա Աստծո արհամարհված բարությունն էր, մերժված արդարությունը, անարգված ողորմությունը: Մարդիկ իրենց դրեցին Աստծուն հակառակ, և այն ամենը, որ պիտի լիներ նրանց փրկությունը, դարձավ նրանց կործանումը: Այն ամենը, ինչ Աստված սահմանել էր կյանքի համար, նրանք գտան, որ մահ եղավ իրենց համար: Հրեաների կողմից Քրիստոսի խաչելության մեջ ներառված էր Երուսաղեմի կործանումը: Գողգոթայի վրա թափված արյունը եղավ այն ծանրությունը, որ նրանց սուզեց կործանման մեջ՝ այս աշխարհի և գալու աշխարհի համար: Այդպես պիտի լինի նաև այն մեծ վերջին օրը, երբ դատաստանը պիտի իջնի Աստծո շնորհը մերժողների վրա: Քրիստոսը՝ նրանց գայթակղության վեմը, այնժամ նրանց կհայտնվի որպես վրեժխնդիր լեռ: Նրա դեմքի փառքը, որ արդարների համար կյանք է, ամբարիշտների համար պիտի լինի սպառիչ կրակ: Մերժված սիրո, արհամարհված շնորհի պատճառով մեղավորը պիտի կործանվի»:

«Բազմաթիվ պատկերավոր օրինակներով և կրկնվող նախազգուշացումներով Հիսուսը ցույց տվեց, թե ինչ պիտի լիներ հրեաների հետևանքը Աստծո Որդուն մերժելու պատճառով: Այս խոսքերով Նա դիմում էր բոլոր ժամանակների բոլոր նրանց, ովքեր հրաժարվում են ընդունել Նրան որպես իրենց Փրկիչ: Ամեն նախազգուշացում նրանց համար է: Պղծված տաճարը, անհնազանդ որդին, կեղծ այգեպանները, արհամարհական շինարարները իրենց զուգահեռն ունեն ամեն մի մեղավորի փորձառության մեջ: Եթե նա չապաշխարի, ապա այն դատաստանը, որ նրանք նախապատկերում էին, նրա՛նն էլ կլինի»: The Desire of Ages, 599, 600.